04/06/2021

Αρχιεπίσκοπος: Ρίζα του οικολογικού ζητήματος η άγνοια

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Ελλάδος

Μήνυμα για την Παγκόσμια Ημέρα Περιβάλλοντος η οποία τιμάται κάθε χρόνο στις 5 Ιουνίου έστειλε ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμος.

Όπως αναφέρει ο Μακαριώτατος: “Η ρίζα του οικολογικού ζητήματος ευρίσκεται εις την άγνοιαν και αδιαφορίαν του ανθρώπου· εις την απροθυμίαν του να κυριαρχήση επί του εγωκεντρισμού και του υποτιθεμένου υλικού «ευδαιμονισμού» του· εις την αλλόκοτον άρνησίν του να εξέλθη του λαβυρίνθου εις τον οποίον ενέκλεισεν εαυτόν διά της καταχρήσεως του περιβάλλοντος”.

“Η Εκκλησία καταβάλλει εργώδεις προσπαθείας επί τω σκοπώ της αναδείξεως οικολογικών συνειδήσεων, ερειδομένων επί της Αγίας Γραφής και της εκκλησιαστικής παραδόσεως.
Λόγου χάριν, εξ αυτής της θεολογίας της, συνιστά εις τους πιστούς τον σεβασμόν προς το περιβάλλον ως δημιούργημα θείον. Διά των λειτουργικών της ευχών και άλλων σχετικών πνευματικών μέσων υπενθυμίζει ότι άνευ του φυσικού περιβάλλοντος είναι αδύνατος η συνέχισις και της ιδικής μας ζωής, καθ’ ότι ο άνθρωπος δεν αυτονομείται από της υπολοίπου δημιουργίας, αφού τυγχάνει

αναπόσπαστον μέρος αυτής. Προτρέπει δε ανελλιπώς τας ενορίας και τους φορείς εις ανάπτυξιν ποικίλων δράσεων προς προστασίαν του περιβάλλοντος και προαγωγήν οικολογικού πνεύματος και εις καλλιέργειαν φιλικών προς το περιβάλλον έξεων, ήτοι, παραδείγματος χάριν, περιορισμόν της χρήσεως ρυπογόνων και ενεργοβόρων μηχανημάτων, ανακύκλωσιν, προστασίαν των δασών, αποφυγήν της ηχορρυπάνσεως", αναφέρει.

ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

Σχεδόν πεντήκοντα ἔτη παρῆλθον ἀφ' ὅτου ὁ ΟΗΕ πάνυ καλῶς καθιέρωσεν τήν 5ην Ἰουνίου ἑκάστου ἔτους ὡς παγκοσμίαν ἡμέραν ἀφιερωμένην εἰς τήν προστασίαν τοῦ περιβάλλοντος.

Διό, **ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος,** ὡς εἰκός, ἐπευλογεῖ καί χαιρετίζει τήν ἐν λόγῳ ἐπέτειον, δεδομένου ὅτι ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μεριμνᾷ καθ' ὅλας τάς ἡμέρας τοῦ ἔτους, μή περιοριζομένη ὑπό τῆς τοῦ χρόνου συμβατικότητος, ὑπενθυμίζουσα πρός πᾶσαν κατεύθυνσιν καί πρός πάντα ἄνθρωπον τόν ἀπαιτούμενον σεβασμόν, τήν σωστήν χρῆσιν καί τήν ὀφειλομένην ἀγάπην πρός τό φυσικόν περιβάλλον. Τό περιβάλλον τό ὁποῖον, ὡς καί ἐκ τοῦ ὀνόματός του δηλοῦται, περιβάλλει τε καί περιλαμβάνει πάντας ἡμᾶς, τήν λογικήν καί ἄλογον κτίσιν, τήν ὀργανικήν καί ἀνόργανον ὕλην καί, ἐν μιᾷ λέξει, αὐτήν ταύτην τήν βιολογικήν ζωήν καί ὕπαρξιν ἡμῶν.

Ὁ ἀληθής Χριστιανός, βεβαίως, οὐδέποτε λησμονεῖ τήν ἀφυπνιστικήν τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου ὑπόμνησιν, ἀφορῶσαν, ἀφ' ἑνός, εἰς τό παροδικόν καί ἐφήμερον τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καί, ἀφ' ἑτέρου, εἰς τήν ἐν οὐρανοῖς κρείττονα ὕπαρξιν ἡμῶν, λέγοντος: «οὐ γάρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλά τήν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (Ἑβρ. 13, 14).

Ὅμως, ἡ ἀποκαραδοκία τῆς μελλούσης καί ἀφθίτου Πόλεως, τῆς Πόλεως τοῦ Θεοῦ, τῆς εὐλογημένης Βασιλείας τῆς θείας Ἀγάπης, Δικαιοσύνης καί Εἰρήνης, οὐδόλως ἀπαλλάσσει ἡμᾶς τῆς μεγίστης εὐθύνης καί τῆς ἔναντι τοῦ Θεοῦ, ἡμῶν τῶν ἰδίων καί τῶν ἐπερχομένων γενεῶν, ὑποχρεώσεως ὅπως διαφυλάττωμεν καλῶς τό φυσικόν περιβάλλον, τό θαυμαστόν καί ἐξαίσιον τοῦτο θεῖον δημιούργημα, ἐν εὐχαριστίᾳ καί εὐγνωμοσύνῃ πολλῇ πρός τόν Ποιητήν «ὁρατῶν τε πάντων καί ἀοράτων» καί μόνον εὐλογητόν Θεόν, τόν συνέχοντα ἐν τῇ δρακί Αὐτοῦ ἅπασαν τήν κτίσιν.

Ἡ ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀπορρέουσα θεολογία τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ὅτι ὁ Κύριος τῆς Δόξης ἔθεσεν τόν ἄνθρωπον εἰς τόν κόσμον ὡς βασιλέα καί ἱερέα τῆς κτίσεως διά νά ἐργάζηται τά ἔργα τοῦ φωτός, τῆς ἀληθείας καί τῆς ἀγάπης καί οὐχί νά

καταστρέφῃ διά τῆς κακῆς χρήσεως τήν δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ, κατέχει μείζονα σημασίαν εἰς τήν ζωήν ἑκάστου πιστοῦ. «Τά γάρ ἀόρατα αὐτοῦ (τοῦ Θεοῦ) ἀπό κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται, ἥ τε ἀΐδιος αὐτοῦ δύναμις καί θειότης» (Ρωμ. 1, 20), ἐπισημαίνει καί αὖθις ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος. Τουτέστιν, αἱ ἀόρατοι ἰδιότητες τοῦ Θεοῦ, δηλαδή ἡ αἰώνιος δύναμις καί θεότης Αὐτοῦ, γίνονται ἐμφανῶς αἰσθηταί εἰς ἡμᾶς μέσῳ τῶν δημιουργημάτων Αὐτοῦ, καθ' ὅτι οὕτω κηρύσσεται, δι' ἐποπτικοῦ καί ἀναγωγικοῦ τρόπου, ἡ ἀσύλληπτος σοφία, ἡ ἄκρα ἀγαθότης, ἡ πρόνοια καί, ἐν γένει, τό μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ δημιουργία τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, τοῦ φωτός, τοῦ οὐρανίου στερεώματος, τῆς ξηρᾶς καί τῶν ὑδάτων, τῶν δένδρων, τῶν φυτῶν καί τῶν ἀνθέων, τοῦ ἡλίου καί τῆς σελήνης, τῶν ἀστέρων, τῶν πτηνῶν καί τῶν ἰχθύων, τῶν θηλαστικῶν ζῴων καί τῶν ἑρπετῶν καί, τέλος, αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀνθρώπου, ἀνάγει τόν νοῦν καί τήν διάνοιαν ἡμῶν πρός αἶνον καί δοξολογίαν, σύν πάσῃ τῇ κτίσει, τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁδηγήσαντος ἡμᾶς διά τῆς δημιουργικῆς θείας Αὐτοῦ ἐνεργείας ἀπό τῆς ἀνυπαρξίας εἰς τήν ὕπαρξιν.

Διό, ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία διακηρύσσει ὅτι ἄνευ τῆς ἀσκητικῆς καί εὐαγγελικῆς θεωρήσεως τοῦ περιβάλλοντος, ἄνευ τῆς ὀρθολογικῆς καί συνετῆς χρήσεως τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καί τοῦ πλούτου, τό οἰκολογικόν πρόβλημα θά ἐπιδεινοῦται ἔτι περαιτέρω.

Ἡ ρίζα τοῦ οἰκολογικοῦ ζητήματος εὑρίσκεται εἰς τήν ἄγνοιαν καί ἀδιαφορίαν τοῦ ἀνθρώπου· εἰς τήν ἀπροθυμίαν του νά κυριαρχήσῃ ἐπί τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ καί τοῦ ὑποτιθεμένου ὑλικοῦ «εὐδαιμονισμοῦ» του· εἰς τήν ἀλλόκοτον ἄρνησίν του νά ἐξέλθῃ τοῦ λαβυρίνθου εἰς τόν ὁποῖον ἐνέκλεισεν ἑαυτόν διά τῆς καταχρήσεως τοῦ περιβάλλοντος.

Τό ἔδαφος, τό ὑπέδαφος, τά ὕδατα, ἡ χλωρίς καί ἡ πανίς, ὁ ἀήρ, ἡ ἀτμόσφαιρα καί, συνελόντι εἰπεῖν, τό περιβάλλον ὁλόκληρον μολύνονται ἐπικινδύνως καί ἀκαταπαύστως, ἰδίως μετά τήν βιομηχανικήν ἐπανάστασιν, ἐκ τῆς ἀφροσύνης τοῦ ἀνθρώπου, ὡς καί ἐκ τῆς ἐλλείψεως μέτρου, ἀγάπης καί στοργῆς πρός τήν θείαν δημιουργίαν.

Καί τί μέλλει γενέσθαι; Τίνι τρόπῳ θά δυνηθῇ ὁ ἄνθρωπος νά σωθῇ ἐκ τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐκ τῶν αὐτοκαταστροφικῶν του τάσεων καί τῆς ἐγκληματικῆς ἀδιαφορίας του διά τό φυσικόν περιβάλλον;

Βεβαίως, μέσῳ τῆς συνεχοῦς καλλιεργείας μιᾶς ὑγιοῦς οἰκολογικῆς συνειδήσεως, ἡ ὁποία ἐπιτυγχάνεται διά τῆς γνώσεως, τῆς παιδείας καί τῆς εὐθύνης τῶν πολιτῶν ἔναντι τῆς προστασίας τοῦ περιβάλλοντος. Μέσῳ τῆς ἀδιακόπου

ἐργασίας καί προνοίας ὑπέρ τῆς διαφυλάξεως τοῦ περιλαμβάνοντος ἡμᾶς οἰκοσυστήματος.

Ὡς ἐκ τούτου, ἡ Ἐκκλησία καταβάλλει ἐργώδεις προσπαθείας ἐπί τῷ σκοπῷ τῆς ἀναδείξεως οἰκολογικῶν συνειδήσεων, ἐρειδομένων ἐπί τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως.
Λόγου χάριν, ἐξ αὐτῆς τῆς θεολογίας της, συνιστᾷ εἰς τούς πιστούς τόν σεβασμόν πρός τό περιβάλλον ὡς δημιούργημα θεῖον. Διά τῶν λειτουργικῶν της εὐχῶν καί ἄλλων σχετικῶν πνευματικῶν μέσων ὑπενθυμίζει ὅτι ἄνευ τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος εἶναι ἀδύνατος ἡ συνέχισις καί τῆς ἰδικῆς μας ζωῆς, καθ’ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν αὐτονομεῖται ἀπό τῆς ὑπολοίπου δημιουργίας, ἀφοῦ τυγχάνει ἀναπόσπαστον μέρος αὐτῆς.

Προτρέπει δέ ἀνελλιπῶς τάς ἐνορίας καί τούς φορεῖς εἰς ἀνάπτυξιν ποικίλων δράσεων πρός προστασίαν τοῦ περιβάλλοντος καί προαγωγήν οἰκολογικοῦ πνεύματος καί εἰς καλλιέργειαν φιλικῶν πρός τό περιβάλλον ἕξεων, ἤτοι, παραδείγματος χάριν, περιορισμόν τῆς χρήσεως ρυπογόνων καί ἐνεργοβόρων μηχανημάτων, ἀνακύκλωσιν, προστασίαν τῶν δασῶν, ἀποφυγήν τῆς ἠχορρυπάνσεως.

Ὑποκαρδίως ἐπευχόμεθα ὅπως ἡ χάρις τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου διαφυλάττῃ πάντας ἡμᾶς, τό περιβάλλον ἡμᾶς φυσικόν οἰκοσύστημα καί ἅπασαν τήν δημιουργίαν ἀτρώτους, ἀβλαβεῖς καί ἀκεραίους πρός δόξαν Θεοῦ, τοῦ ποιήσαντος ἡμᾶς, καί ἀπρόσκοπτον ἐξακολούθησιν τῆς ἐνθάδε βιοτῆς ἡμῶν, ἐπ’ ἐλπίδι τῆς ἀϊδίου μετοχῆς εἰς τό πλήρωμα τῆς ζωῆς, ἐν τῷ ἀνεσπέρῳ φωτί τῆς τῶν οὐρανῶν Βασιλείας.

Χριστός Ἀνέστη!

Μετά πολλῆς ἀγάπης καί εὐχῶν πατρικῶν

† Ὁ Ἀθηνῶν Ι Ε Ρ Ω Ν Υ Μ Ο Σ, Πρόεδρος